

† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ν. Πήχος
Ἡγούμενος Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς
«Ἡ Ζωοδόχος Πηγή» Λογγοβάρδας
Πάρου

ΚΑΤΑΓΝΩΣΙΣ ΕΤΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ

Διατυπωθεῖσάν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ
Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ **ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ** **ΕΛΛΑΔΟΣ**

ὅπως λαβοῦσα γνῶσιν διαπιστώσει, ἀποκηρύξει καὶ καταδικάσει αὐτὰς ὡς
ἀντικειμένας τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Μιᾶς,
Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Κατατεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Ν. Πήχου, Ἡγουμένου τῆς
Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς «Ἡ Ζωοδόχος Πηγή» Λογγοβάρδας Πάρου.

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε,
Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς καθ' ἡμᾶς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως αὐτὴ λειτουργεῖ δυνάμει τοῦ
Συνοδικοῦ τόμου τοῦ 1850 καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928
ἐκδοθέντων ἀμφοτέρων ὑπὸ τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς
Κωνσταντινουπόλεως,

Εὐλογεῖτε.

Διὰ τῆς παρουσίας καταθέτω ἐνώπιόν σας, ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν σκανδαλισμὸν ἐμοῦ προσωπικῶς, τῆς συνοδείας μου, κληρικῶν, μοναχῶν καὶ πλήθους κόσμου, ὁ ὁποῖος κλυδωνίζεται ταρασσόμενος ὡς ὑπὸ κυμάτων πολλῶν λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἑτεροδιδασκαλιῶν, αἱ ὁποῖαι διετυπώθησαν κατὰ καιροὺς ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου με ἀποκορύφωμα τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον (ΑκΜΣ) τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης.

Ἐκ προοιμίου σᾶς ἀναφέρω, ὅτι τὰ ὅσα θὰ ἀναγνώσετε καταγγελλόμενα κατωτέρω δὲν εἶναι καρπὸς ἀντιπαθείας ἢ ἀπαρεσκείας εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου οὔτε κἂν πνεῦμα ἀντιλογίας ἢ ἄλλης τινὸς κακοθυμίας ἔναντι αὐτοῦ, ἢ νόμιμος δὲ προσφυγή μου εἰς Ὑμᾶς γίνεται καθηκόντως, με πρόδηλον πνευματικὴν ἀνησυχίαν, με πεποίθησιν ἀληθείας καὶ ἀπὸ ἔντονον καὶ δικαιολογημένον ἐνδιαφέρον. Κατανοῶ ἀπολύτως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τελεῖ ὑπὸ αἰχμαλωσίαν. Ἡ σφύζουσα ἀλήθεια εἰς τὴν ἠνωμένην «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» εἶναι τὸ ζητούμενον, καὶ αὐτὸ ἐπιθυμοῦμε νὰ καταφανῆ χωρὶς φόβον καὶ πάθος. Ἐκ παραλλήλου ἢ ἀναίρεσις ὑφ' Ὑμῶν τῶν διατυπωθεισῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν θὰ προλάβῃ τὸ ἐπαπειλούμενον νέον σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνασκοποῦντες λοιπὸν τὴν μέχρι σήμερον πορείαν τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας θὰ παρουσιάσωμεν μερικὰ σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων στοιχειοθετοῦνται αἱ ἑτεροδιδασκαλίαι αὐτοῦ.

1.α') Ὁ Παναγιώτατος, ἀπὸ τὰ χρόνια διευρύνσεως τῶν σπουδῶν του, εἰς τὴν διδακτορικὴ του διατριβὴν με τίτλον «*Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*» ἐκθέτει τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας ποὺ ρυθμίζουν τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων με τοὺς ἑτεροδόξους διὰ τῶν ἐξῆς: «*Δὲν δύναται*», γράφει, «*νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχῃ διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχὴν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν διὰ τὴν τελικὴν ἔνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ἐλπίδι. Περισσότερα ἀγάπη πρέπει νὰ “ἀρδεύσῃ” πολλὰς κανονικὰς διατάξεις πρὸς “ζωογονίαν”. Ἐπιβάλλεται τροποποιήσις ὀρισμένων διατάξεων ἐπὶ τὸ φιλανθρωπότερον καὶ*

ρεαλιστικότερον. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου».

Οἱ ἰ. Κανόνες, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται λόγος ἀνωτέρω, διὰ τῆς συνεχοῦς παραβάσεώς των ἔχουν καταργηθῆ ἐν τῇ πράξει. Ἡ ἑτεροδιδασκαλία ἔγινε πρᾶξις. Ἀπλῶς μὲ τὴν ΑκΜΣ ἔγινε προσπάθεια νὰ περιβληθῆ σιωπηλῶς μὲ συνοδικὸν κῦρος. Αἱ θέσεις αὐταὶ τοῦ Παναγιωτάτου δὲν ἀποτελοῦν ἑτεροδιδασκαλία, καὶ αἱ παραβάσεις ἱεροκανονικὰ παραπτώματα; Ασφαλῶς.

β') Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα οἱ ἰ. Κανόνες χαρακτηρίζονται ὡς μὴ ἔχοντες στοιχεῖα φιλανθρωπίας καὶ ρεαλισμοῦ. Ὅτι πάσχουν ἀπὸ ξηρασίαν, καὶ θὰ ἀναζωογονηθοῦν ἐὰν ποτισθοῦν μὲ νάματα ἀγάπης. Δηλαδή, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα παρήγαγε, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καρπούς (τοὺς ἰ. Κανόνας) ἑστερημένους ζωογόνου ἀγάπης; Ὅμως αἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων ξεκينوῦν μὲ τὸ «Ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν»· πῶς εἶναι δυνατὸν αἱ ἐκφάνσεις αὐταὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ μὴ ἔχουν στοιχεῖα φιλανθρωπίας καὶ ρεαλισμοῦ, νὰ πάσχουν ἀπὸ ξηρασίαν καὶ νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ζωογόνον ἀγάπην τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

2.α') Κατὰ τὴν θρονικὴν ἑορτὴν τοῦ Φαναρίου 30-11-1998 ὁ Παναγιώτατος προσφωνῶν τὴν Παπικὴν ἀντιπροσωπεῖαν λέγει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς· «*Σεβασμιώτατε Καρδινάλιε κύριε William H. Keeler καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης, ...Δὲν πρέπει νὰ σπαταλήσωμεν τὸν χρόνον εἰς ἀναζητήσεις εὐθυνῶν. Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους καὶ εὐρίσκονται ἤδη εἰς χειρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τὰ σφάλματα ἐκείνων. ...Εἶθε νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν*» (περ. «Ἐπίσκεψις» τ. 563/1998, σελ. 22-29).

Παρατηροῦμεν εἰς τὸ ἀπόσπασμα αὐτό, ὅτι ἡ τοποθέτησις τοῦ Παναγιωτάτου ἔναντι τῶν ἰ. Κανόνων δὲν παραμένει ἀπλῶς ἡ ἴδια ἀλλὰ ἐπεκτείνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν θεοφόρων πατέρων, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται «*θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους*». Οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ὡς πύργοι ἄσειστοι καὶ ὡς ἀστέρες πολύφωτοι τοῦ νοητοῦ στερεώματος, κατὰ τὸν ὑμνωδόν, φωτίζουν τὸν δρόμον πού πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἶναι «*θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους*». Νὰ εἰπῶμεν, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τοὺς ἀναριθμήτους μάρτυρας καὶ ὀσιομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ

τίμιον αἷμά τους ἐπότισαν καὶ ποτίζουν τὸ ἀειθαλὲς δένδρον τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἡ θέσις αὐτὴ ἑτεροδιδασκαλία;

β') Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα διαβάζουμε, ὅτι ὁ Παναγιώτατος διατυπώνει ἐνώπιον τῆς Παπικῆς ἀντιπροσωπείας τὴν εὐχὴν «*να ἀξιώση ἡμᾶς ὁ Κύριος νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἀνάστασιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Ἀμήν*». Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πάσχει κατὰ τὴν ἐνότητά της καὶ δὲν εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως μέχρι τώρα πιστεύομεν; Ἡ ἐνότης τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι νεκρὰ καὶ περιμένει τὴν ἀνάστασίν της;

γ') Ὁ Παναγιώτατος τὸ 1991, ὡς μητροπολίτης Φιλαδελφείας, μιλώντας σὲ παπικούς, εἶχε διατυπώσει μίαν διαφοροποιημένην ἀπὸ τὰ Ὁρθόδοξα δεδομένα Ἐκκλησιολογίαν· «*Δὲν εἶναι δυνατόν*», εἶπε, «*να θεωρήσουμε ὅτι, εἴτε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, εἴτε ἐσεῖς οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἔχουμε ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησίαν τὴν διαδοχὴ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας*» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 464/1-7-1991, σ. 9). Ὡστε ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὄντως Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἀπώλεσε τὴν αὐτοσυνειδησίαν της, εἶναι νεκρὰ καὶ περιμένει διὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ νὰ δῆ τὴν ἀνάστασίν της; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

3. α') Ὁ Παναγιώτατος πραγματοποιοῦν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Βατικανὸν τὴν 27-6-1995 καὶ ὁμιλῶν σὲ νεαροὺς παπικούς εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς· «*Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα καὶ ἀγαπητά..., συνεορτάζομεν ἢ Ἀνατολὴ καὶ ἢ Δύσις (ἐννοεῖ τὴν θρονικὴν ἐορτὴν τῆς Ῥώμης). Θεοῦ τὸ δῶρον... Ἐορτάζομεν, διότι εἴμεθα ἢ ἐπὶ γῆς πορευομένη κοινωνία τῶν Ἁγίων..., εἶναι δὲ ἡ ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας πεπληρωμένη ὅταν εἶναι παροῦσα καὶ συνεορτάζουσα ἢ νεολαία... Ἐλάβετε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ*» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 520/31-7-1995, σσ. 19, 20, 5 καὶ 6).

Δηλαδή, δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε; Ἀπὸ πότε ἀπέκτησαν Χάριν τὰ μυστήρια τῶν Παπικῶν; Αὐτὴν τὴν παρακαταθήκην παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

4. α') Ὁ Παναγιώτατος κατὰ τὴν ὁμιλίαν του τὴν 4-11-1994, σὲ διαθρησκειακὴν συνάντησιν εἰς τὴν ἰταλικὴν πόλιν Riva del Garda, ὅπου ὠμίλησε σὲ παρισταμένους ἡγέτας διαφόρων θρησκειῶν, εἶπε· «*Πρέπει νὰ συμβάλωμεν ὥστε νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκόνιον τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης. Πράγματι,*

διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συνεκεντρώθημεν ἐδῶ! Αὐτὸς εἶναι ἓνας τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς οἱ κληρικοὶ δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς οἱ ὅποιοι κυβερνοῦν. Ἡ βαθεῖα καὶ σταθερὰ πνευματικότης μας ἔρχεται εἰς ὄξειαν ἀντίθεσιν μετὰ τὸν ἐγκόσμιον χαρακτήρα τῆς συγχρόνου πολιτικῆς. ...Αὐταὶ αἱ δυνατότητες ἀνακύπτουν ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν φύσιν τῆς ἰδιότητος ποὺ φέρομεν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὡς κλητοὶ τοῦ Θεοῦ. Ὡς μία κοινότης πίστεως δυνάμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κοσμικὸν οὐμανισμόν καὶ τὸν ἐθνικισμόν μετὰ ἀγάπην, μετὰ πνεῦμα Οἰκουμενισμοῦ καὶ μετὰ τὸν ὑγιῆ σεβασμόν μας πρὸς τὴν παράδοσιν. Ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν μόνον ἐὰν εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, “Δημιουργοῦ τῶν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν”, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...» (περιοδικὸν «Ὁρθοδοξία» τοῦ Πατριαρχείου, τ. Ὀκτωβρ.-Δεκεμβρίου 1994, κατὰ μετάφρασιν). Ἀγαστὴ συνεργασία τῶν κληρικῶν μετὰ τοὺς κυβερνήτας τῶν λαῶν ὑπὸ τὸ προπέτασμα τῆς ἀγάπης!

Δηλαδή, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης Χριστὸς ἔχασε τὸ φῶς του, τὰς πνευματικὰς του ἀξίας, ἔγινε φανάρι ποὺ τρεμοσβήνει, καὶ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπέμεινεν εἶναι «νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκήνιον τὰς πνευματικὰς ἀρχὰς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης»;

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα καλεῖ νὰ ἐνωθοῦν «ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, “Δημιουργοῦ τῶν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀορατῶν”, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...». Κύριε, ἐλέησον!... Δηλαδή εἰς τὸν ἴδιον Θεὸν πιστεύουν Χριστιανοί, Μουσουλμᾶνοι, Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταὶ καὶ Κομφουκιανισταί...; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησιολογία τοῦ Παναγιωτάτου πάσχει· δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος, εἶναι Οἰκουμενιστικὴ.

β') Ὁμιλῶν ὁ Παναγιώτατος τὴν 20-12-2001 εἰς τὴν Α΄ Διαθρησκειακὴν Συνάντησιν τῶν Βρυξελλῶν καὶ ἀπευθυνόμενος σὲ ἐκπροσώπους τῶν τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν χρησιμοποίησε ὁμοειδῆ Θεολογία καὶ διὰ τοὺς ἄλλοθρήσκους (Ἰουδαϊσμοῦ, Μουσουλμανισμοῦ, Χριστιανισμοῦ) καὶ εἶπε· «Παρακαλοῦμεν θερμῶς ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πιστοὺς μας καὶ τὸν κόσμον ὅλον ἀνόθευτον τὸ εἰρηνοποιὸν μῆνυμα τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος μᾶς συνεκέντρωσεν ἐν τῇ ἀγάπῃ Του ἐνταῦθα. ...Ἡμεῖς οἱ πιστεύοντες εἰς ἓνα προσωπικὸν Θεὸν ἔχομεν τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης, ἡ ὁποία ἐγκαθίσταται εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ πληροῖ καὶ ἀναπαύει αὐτήν, ὅταν ἀποκαθίσταται ἡ κοινωνία τῶν προσωπικῶν ὑπάρξεων τοῦ ταπεινοῦ

ἀνθρώπου καὶ τοῦ μεγάλου Θεοῦ... Ἐὰν σταθῶμεν μὲ τὸ προσῆκον δέος ἀπέναντι τῶν προσωπικῶν ἀναζητήσεων ἐκάστης ψυχῆς, ἢ ὁποία, γεννηθεῖσα εἰς ὠρισμένην θρησκευτικὴν παράδοσιν, ἀνοίγει τὰς πτέρυγας τῆς διὰ τὴν πετάξῃ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἁγαπημένου, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι ἔχομεν ἀνθρώπινον χρέος τὸ σεβασθῶμεν ἀπολύτως τὴν προσωπικὴν πορείαν ἐκάστου πρὸς τὴν ὑπερτάτην ἀγάπην. Τότε ἐναγκαλιζόμεθα ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν αὐτὴν καὶ παρακολουθοῦμεν ἐν ἄκρῃ σιωπῇ καὶ προσευχῇ τὴν πορείαν τῆς, εἴτε συμβαδίζει μὲ ἡμᾶς (τοὺς Χριστιανοὺς) εἴτε ἀκολουθεῖ ἄλλον δρόμον (λ.χ. τὸν Ἰουδαϊσμόν ἢ τὸ Ἰσλάμ), διότι ὁ Ἁγαπημένος Θεός, ὁ Κύριός τῆς, τὴν ἀναμένει καὶ θὰ τῆς δείξῃ τὸν δρόμον. Δὲν χρειάζεται ἀπὸ μέρους ἡμῶν οὐδεμία βία, οὐδεμία πίεσις, μόνον στοργὴ καὶ εἰρήνη» (περιοδικὸν «Ἐπίσκεψις» τ. 603/31-12-2001).

Ἔχουν λοιπὸν καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μουσουλμᾶνοι τὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἐνὸς προσωπικοῦ Θεοῦ, τοῦ πλήρους ἀγάπης ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ; Ἔτσι κατανοεῖ ὁ Παναγιώτατος τὸ «Τζιχάντ» τῶν μουσουλμάνων ἢ τὰς ἐκκαθαριστικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἰσραηλιτῶν; Ἡ θεολογία τοῦ Παναγιωτάτου δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Εἶναι ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν βλάσφημον θεωρίαν τῶν Ἀβρααμικῶν θρησκειῶν, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ὁ Γάλλος Ἰσλαμολόγος Louis Massignon (1883-1962), δι' αὐτὸ καὶ ἡ θεολογία του παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον τοιαύτην. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

5. α') Συνεπῆς πρὸς τὴν καινοφανῆ ἐκκλησιολογίαν του, ὁ Παναγιώτατος ἔχει παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν θεόθεν καθωρισμένην ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς...» (Ματθ. 28,19). Δὲν ἐπιδιώκει τὴν ὁδηγήσῃ ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ διεκήρυξε «*γυμνῇ τῇ κεφαλῇ*» εἰς τὸ Durban τῆς Ν. Ἀφρικῆς τὴν 17-3-2001 σὲ μῆνυμά του μὲ τὴν εὐκαιρίαν Παγκοσμίου Διασκέψεως λέγοντας· «*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει τὴν πείσῃ τοὺς ἄλλους περὶ συγκεκριμένης τινὸς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει τὴν τοὺς μεταστρέψῃ εἰς συγκεκριμένον τινὰ τρόπον σκέψεως*» (ἱστοσελίδα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑσθονίας· www.orthodoxa.org/GB/patriarchate/speech/-statement.htm). Εἰς τὴν θεϊαν ὁμῶς λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, εἰς τὴν εὐχὴν ποὺ ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸν καθαγιασμόν, παρακαλοῦμεν τὸν Κύριον λέγοντες· «*τοὺς ἐσκοτισμένους ἐπισυνάγαγε· τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καὶ συναψον τῇ ἀγία σου καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ*». Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; διὰ τῆς σιωπῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς μαθητείας καὶ τοῦ κηρύγματος; Διὰ τῆς σιωπῆς θὰ γίνῃ ἡ εἰσδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων καὶ τῶν ἑτεροθρήσκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει «*ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ*» (Ρωμ. 10, 17). Εἰς τὴν Κόρινθον ὁ ἴδιος Ἀπόστολος

λαμβάνει συγκλονιστικὸν μήνυμα ἀπὸ τὸν Κύριον· «... μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει καὶ μὴ σιωπήσης» (Πραξ. 18, 9). Δὲν εἶναι ἡ θέσις αὐτῆ τοῦ Παναγιωτάτου καταστρατήγησις Κυριακῆς ἐντολῆς; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἑτεροδιδασκαλία;

β') Ὁ Παναγιώτατος προσφέρει ὡς δῶρον τὸ Κοράνιον καὶ τὸ ὀνομάζει ἱερὸν καὶ ἅγιον. Τὴν 29-10-2009 μετέβη εἰς τὴν Ἀτλάντα τῶν Η.Π.Α., ἐπισκέφθηκε τὸν πρόεδρον τῆς Coca-Cola κ. Muhtar Kent καὶ τοῦ προσέφερεν ἓνα Κοράνιον λέγοντας· «Ἔχω ἓνα μικρὸ ἀναμνηστικὸ. Μικρὸ καὶ σπουδαῖο. Ἀναμνηστικὸ (γιὰ) τὸν Muhtar. Αὐτὸ εἶναι τὸ Ἅγιο Κοράνιο, τὸ ἱερὸ βιβλίον τῶν μουσουλμάνων ἀδελφῶν μας» (www.youtube.com/watch?v=5p7DqpeTJM8). Δυστυχῶς τὴν χειρονομίαν αὐτὴν τὴν ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἐπὶ μεγάλῳ σκανδαλισμῷ τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν.

γ') Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον προωθεῖ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν. Τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν προωθοῦσε ἀρχικὰ τὸ Βατικανὸν ἀπὸ τὸ 1960, τὸν στόχον του ὅμως αὐτὸν τὸν ἐπίσημοποίησε κατὰ τὴν Β' Βατικανὴν Σύνοδον (1965) καὶ τὸν ἀπεδέχθη ὁ μακαριστὸς πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἔνθερμος ὑποστηρικτῆς τῆς ιδέας αὐτῆς. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 150 πρωτ. 420/26-5-1995 ἐγκύκλιόν του ἔκανε λόγον διὰ «τὸν καθορισμὸν κοινῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ ὑφ' ἀπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα». Ἄγνοεῖ ὁ Παναγιώτατος ἢ περιφρονεῖ τὰ περὶ τούτου διακελευόμενα ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

6. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος σὲ παλαιότερον δημοσίευμά του εἰς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν περιοδικὸν «The National Catholic Reporter» (in the January 21, 1977) ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικὰ τῶν προθέσεων του διὰ τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξον Σύνοδον: «Οἱ δικοὶ μας στόχοι εἶναι ἴδιοι μὲ αὐτοὺς τοῦ πάπα Ἰωάννου 23ου νὰ ἐκσυγχρονίσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ προωθήσωμεν τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἐπίσης, ἡ Σύνοδος θὰ σημάνη τὸ ἀνοιγμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰς μὴ Χριστιανικὰς θρησκείας καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὸ σημαίνει μίαν νέαν στάσιν ἔναντι τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ Βουδισμού, τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐπιδιώξεις διὰ ἀδελφότητα χωρὶς ρατσιστικὰς διακρίσεις ... μὲ ἄλλα λόγια θὰ σημάνη τὸ τέλος δώδεκα αἰώνων ἀπομονώσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας». Συνεπῶς «ὄπερ ἔδει δεῖξαι»!

Τὸ Ἀγγλικὸ κείμενο ἔχει ὡς ἐξῆς· In an article dating back from when Ecumenical Patriarch Bartholomew was still a Metropolitan, in the journal The National Catholic Reporter, the Patriarch said the following, revealing his intentions for the Pan-Orthodox Council: “Our aims are the same as John's (Pope John XXIII): to update the Church and promote Christian unity... The Council will also signify the opening of the Orthodox Church to non-Christian religions, to humanity as a whole. This means a new attitude toward Islam, toward Buddhism, toward contemporary culture, toward aspirations for brotherhood free from racial discrimination...in other words, it will mark the end of twelve centuries of isolation of the Orthodox Church.”[4]

[4] “Council Coming for Orthodox”, interview by Desmond O'Grady, The National Catholic Reporter, in the January 21, 1977 edition. See also:<http://orthodoxinfo.com/ecumenism/towards.aspx>.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Συνοδικοί.

Ἐκ τῶν παρατεθέντων ἀνωτέρω σταχυολογημάτων ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος εἶχε τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ διατυπώσῃ ἑτεροδιδασκαλίαν καὶ νὰ ὑποπέσῃ οὕτως εἰς σωρείαν ἱεροκανονικῶν παραβάσεων, αἱ ὁποῖαι καταδικάζονται ὑπὸ τῶν κατωτέρω παρατιθεμένων ἱερῶν Κανόνων.

στ' Κανὼν τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: *«Αἵρετικούς δὲ λέγομεν, τοὺς τε πάλαι τῆς Ἐκκλησίας ἀποκηρυχθέντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ὑφ' ἡμῶν ἀναθεματισθέντας· πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις».*

ι' Ἀποστολικός: *«Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικοῦ ἢ ἀφορισμένου δι' ἀφορισμοῦ τιμωρεῖται».*

με' Ἀποστολικός: *«Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικῶν συνεπάγεται ἀφορισμὸν διὰ κληρικούς, ἀλλ' οὗτοι ἐπὶ πλέον καθαιροῦνται ἐὰν δεχθῶσι τοὺς αἵρετικούς ὡς κληρικούς».*

ξδ' Ἀποστόλων: *«Συμπροσευχὴ μεθ' αἵρετικῶν συνεπάγεται ἀφορισμὸν οἴκοι. Ἐὰν γίνῃ εἰς συναγωγὴν Ἑβραίων ἢ αἵρετικῶν, συνεπάγεται καθαίρεσιν διὰ κληρικὸν καὶ ἀφορισμὸν διὰ λαϊκόν».*

στ' Λαοδικείας· «Αίρετικοὶ μὴ ἀπαρνούμενοι τῆς αἵρεσιν ἑαυτῶν ἐμποδίζονται εἰσελθεῖν εἰς Ναὸν Ὁρθόδοξον».

ξη' Ἀποστόλων· «Χειροτονία, βάπτισμα κ.λπ. μυστήρια αἰρετικῶν ἄκυρά εἰσι».

ιδ' Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου· «Γάμος μεθ' αἰρετικῶν ἢ ἀλλοθρήσκων ἀπαγορεύεται».

ρλα', ρλβ', ρλγ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (418 ἢ 419 μ.Χ.)· κανόνες οἱ ὅποιοι ὑπενθυμίζουν τὸ ἱερὸν χρέος τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν αἰρετικῶν (τῶν πεπλανημένων) εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ζ' Ἀποστόλων· «Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος τὴν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρείσθω».

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι τὸ Πανάγιον Πνεῦμα δὲν συνηγορεῖ εἰς τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιάν Του διετυπώθησαν ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ θεοφόρους Πατέρας, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ὑπῆρξαν θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφους.

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι οἱ Κανόνες τῶν Ἱερῶν Σύνόδων εἶναι Ἄγιοπνευματικοὶ καὶ διατυπώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας με φιλανθρωπίαν, ἀγάπην καὶ ρεαλισμόν, αἰσθανόμεθα δὲ τὴν ζωογόνον δρόσον καὶ τὴν διαχρονικότητά των ὅταν καλούμεθα νὰ τοὺς ἐφαρμόσωμεν, χωρὶς νὰ χρειάζονται ἀναζωογόνησι ἀπὸ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐπειδὴ φρονοῦμεν ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ τῶν ἱεροκανονικῶν παραπτωμάτων τοῦ Παναγιωτάτου ἐπέρχεται μέγας σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, μὲ ὄρατὸν πλέον τὸν κίνδυνον σχίσματος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι, ἀκολουθοῦν καὶ μερικοὶ ἄλλοι κληρικοὶ τὸν Παναγιώτατον εἰς τὰς ἱεροκανονικὰς του παραβάσεις καὶ ὑπάρχει κίνδυνος αὐτὸ νὰ γενικευθῇ καὶ νὰ γίνῃ θεσμὸς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς ΑκΜΣ, τῆς ὑπὸ ἐξωεκκλησιαστικῶν παραγόντων –ὅπως ἀπεδείχθη– ἐπιβληθείσης, ἔγινε προσπάθεια νὰ

περιβληθοῦν με Σύνοδικόν κῦρος ὅλα τὰ μέχρι σήμερα ἀντικανονικῶς λεχθέντα καὶ πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, διὰ νὰ μένουν ἀναντίρρητα εἰς διηνεκές.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Παρακαλοῦμεν τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως συσκεφθεῖσα καθ' ἑαυτὴν διαπιστώσῃ καὶ κἀνῆ δεκτὴν τὴν κατάγνωσιν τῶν ἀνωτέρω ἑτεροδιδασκαλιῶν, ἀποκηρύξῃ δὲ καὶ καταδικάσῃ αὐτὰς ὡς ἀντικειμένας τῇ ὀρθῇ διδασκαλίᾳ τῆς κατὰ Ἀνατολᾶς Ὁρθοδόξου Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἐφαρμοσθῶσι τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα, με ἀπώτερον σκοπὸν νὰ κοπάσῃ ὁ κλυδωνισμὸς ὃχι μόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένην Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πλείονα στοιχεῖα θὰ καταθέσω διὰ λεπτομεροῦς Ὑπομνήματός μου, ὅταν κληθῶ ὑπὸ τοῦ Ἀνακριτοῦ. Μάρτυρας προτείνω τοὺς κατωτέρω:

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΣ:

Σεβ. Μητροπολίτην Κονίτισης κ. Ἀνδρέαν, ΚΟΝΙΤΣΑΝ,

Σεβ. Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιον ΣΠΑΡΤΗΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Ἡλείας κ. Γερμανόν, ΠΥΡΓΟΝ,

Σεβ. Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεον, ΝΑΥΠΑΚΤΟΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, ΠΕΙΡΑΙΑ,

Σεβ. Μητροπολίτην Ν. Σμύρνης κ. Συμεών, Ν. ΣΜΥΡΝΗΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Γλυφάδας κ. Παῦλον, ΓΛΥΦΑΔΑ,

Σεβ. Μητροπολίτην Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, ΚΥΘΗΡΑ,

Σεβ. Μητροπολίτην Αἰτωλίας κ. Κοσμᾶν, ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίαν, ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΝ,

Σεβ. Μητροπολίτην Μόρφου κ. Νεόφυτον - ΜΟΡΦΟΥ Κύπρου,

Σεβ. Μητροπολίτην Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιον - ΛΕΜΕΣΟΝ Κύπρου,

Σεβ. Μητροπολίτην Ἀντινόης Παντελεήμονα Λαμπαδάριον -
ΚΑΛΥΜΝΟΝ
<metropolitanantinoes@gmail.com>.

ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ:

Πρωτοπρεσβύτερον π. Γεώργιον Μεταλληνόν, Ὁμ. Καθηγητὴν τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,

Πρωτοπρεσβύτερον π. Θεόδωρον Ζήσην, Ὁμ. Καθηγητὴν τῆς
Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.,

κ. Δημήτριον Τσελεγγίδην, Ὁμ. Καθηγητὴν Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς
Σχολῆς Α.Π.Θ.,

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥΣ - ΙΕΡΕΙΣ - ΜΟΝΑΧΟΥΣ:

Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιον Ἀναστασίου, Προηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ
Μεγάλου Μετεώρου, Καλαμπάκαν,

Ἀρχιμ. π. Μάξιμον Καραβᾶν, Ἡγούμενον Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς
Μηλοχωρίου Ἑορδαίας, Πτολεμαῖδα

Ἀρχιμ. π. Γρηγόριον Χατζηνικολάου, Ἡγούμενον Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Τριάδος
Γατζέας Βόλου,

Ἀρχιμ. π. Σαράντην Σαράντον, Διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀμαρούσιον

Ἀρχιμ. π. Νικόδημον Πετρόπουλον, Προϊστάμενον ἰ. Ν. Ἁγίου Παύλου
Πατρῶν - Πάτρας,

Ἀρχιμ. π. Παῦλον Δημητρακόπουλον, Θεολόγον (Μτ Θεολογίας),
Διευθυντὴν τοῦ Γραφείου Αἰρέσεων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς,
Πειραιᾶ

Ἀρχιμ. π. Ἰωὴλ Κωνστάνταρον, Ἱεροκήρυκα, Ἱ. Μητροπόλεως Κονίτισης, Κόνιτσαν,

Ἀρχιμ. π. Κύριλλον Κωστόπουλον, (Dr. Θεολογίας) Ἱεροκήρυκα Ἱ. Μητροπόλεως Πατρῶν, Ἀσημάκη Φωτήλα 14-16 - τ.κ. 262 24 Πάτρας,

Πρωτ/ρον π. Πέτρον Heers, διδάκτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ, e-mail: info@ uncutmountain.com,

Πρωτ/ρον π. Ἀναστάσιον Γκοτσόπουλον, Θεολόγον, (Mr. Θεολογίας), ἐφημέριον Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Πατρῶν, Πάτρας,

Πρωτ/ρον π. Ἄγγελον Ἀγγελακόπουλον, Θεολόγον, κληρικὸν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς, Πειραιᾶ

ὁσ. Μοναχὸν Ἀρσένιον Βλιαγκόφτην, Ἱ. Μονὴν Ἁγ. Ἀρσενίου Καπαδόκου, Βατοπέδι Χαλκιδικῆς.

ὁσ. Μοναχὸν Ἐπιφάνιον Καψαλιώτην, Καψάλαν Ἁγίου Ὁρους, Καρυὰς

ὁσ. Μοναχὸν Δαμασκηνόν, Κελλίον Φιλαδέλφου Ἁγίου Ὁρους, Καρυὰς

ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ:

κ. Σταῦρον Μποζοβίτην, Θεολόγον – Συγγραφέα, μέλος τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», - Ἰσαύρων 42, Ἀθήνας

κ. Νικόλαον Σαββόπουλον, Θεολόγον, Ἐπιδαύρου 1, Ἀλμυρὴ Γαλατακίου, 201 00 Κόρινθον

κ. Δημήτριον Ρίζον, τηλ. 23850-28940, Φλώριναν,

κ. Ἰωάννην Τάτσην, Καρτάλη 12Α, 453 32 Ἰωάννινα, thriskeftika.-blogspot.com/. τηλ. 26510-68589

ΘΕΟΛΟΓΟΥΝΤΑΣ:

κ. Δημήτριον Νατσιόν, Διδάσκαλον, Μεσημβρίας 20, 611 00 Κιλκίς

κ. Βασίλειον Κερμενιώτην, Ἐκπαιδευτικόν, Κ. Ἀδαμοπούλου 11, 502 00 Πτολεμαΐδα

Λογγοβάρδα τῆ 25 Φεβρουαρίου 2017

*Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Πατριάρχου
Κωνσταντινουπόλεως*

Μετὰ σεβασμοῦ

□□† Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ν. Πήχος

Ἡγούμενος Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς

«Ἡ Ζωοδόχος Πηγή» Λογγοβάρδας

Πάρου